

آنها به خاطر عسل جان می‌دهند/ عکس

اهالی یک قبیله نیالی قرن هاست که شغل دشوار و پرخطر اجدادشان را دنبال می‌کنند: شکار عسل از کوهپایه‌ها! شغلی که خیلی وقت‌ها به قیمت جانشان تمام می‌شود اما حتی مرگ هم آنها را از بالا رفتن ارتفاع چند ده متری با طناب باز نمی‌دارد.

اهالی یک قبیله نیالی قرن هاست که شغل دشوار و پرخطر اجدادشان را دنبال می‌کنند: شکار عسل از کوهپایه‌ها! شغلی که خیلی وقت‌ها به قیمت جانشان تمام می‌شود اما حتی مرگ هم آنها را از بالا رفتن ارتفاع چند ده متری با طناب باز نمی‌دارد.

مجله مهر: شکارچیان عسل در پای صخره آتش بزرگی برپا می‌کنند و با دو چوب بلند بامبو از طناب بالا می‌روند تا با یک چوب زنبورها را از کندو بیرون کرده و با چوب دیگر موقعیت سیدی را که قرار است کندو را در آن بیندازند تنظیم کنند؛ کار دشواری که البته خیلی وقت‌ها با سقوط شکارچیان عسل، مرگ آنها را بر صخره‌های کوهپایه‌ای هیمالیا رقم می‌زند. نیالی‌ها اگرچه دوبار در سال به شکار عسل می‌روند اما عسل بهاره برای آنها به مراتب پرسودتر از عسل پاییزی است. آنها در بهار می‌توانند عسل سرخ رنگ مرغوبی را جمع‌آوری کنند که خاصیت آرامش بخشی و تسکین دهنده‌گی دارد و به قیمت بالایی به فروش می‌رسد. اما جمع‌آوری عسل به این شیوه تنها یک شغل پرریسک و پردرآمد نیست. نیالی‌ها این مراسم را با آداب و رسوم مذهبی شان تلفیق کرده‌اند و هربار قبل از این مراسم با چیدن ظروف میوه، برنج و گل‌های فراوان، از خدای صخره‌ها قدردانی می‌کنند. مراسم شکار عسل در نیال حاشیه‌های دیگری هم دارد. این مراسم کاملاً مردانه است و زنان حتی حق تماشای آن را هم ندارند. در عوض، مردها در تیم‌های 10 تا 12 نفره راهی صخره‌ها می‌شوند و محصول 6 ماه زنبورهای هیمالیایی را برداشت می‌کنند. جمع‌آوری عسل به این روش 2-3 ساعت زمان می‌برد و بعد از پر شدن سبدها، شکارچیان پایین کشیده می‌شوند تا نماینده تیم بعدی برای جمع‌آوری عسل بالا برود. با تمام این‌ها، خطراتی مثل جنگل زدایی، احتمال انتقال بیماری بین حشرات و انسان و مرگ و میر زیاد شکارچیان باعث شده دولت نیال به فکر مالکیت این صخره‌ها درآید و برداشت عسل از این صخره‌ها را قانونمند کند. کاری که البته اهالی بومی و سنتی نیال با آن مخالفند.